LEONIDA NEAMȚU

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEȘTE NORII

4

LEONIDA NEAMȚU

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEȘTE NORII

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEȘTE NORII

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEȘTE NORII

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEȘTE NORII

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEȘTE NORII

I

EDITURA TINERETULUI

Coperta de ***ALBIN STĂNESCU***

CAPITOLUL 1

Timar se spălă pe mîini și luă ziarul. Tuși, clipi din ochiul drept să vadă dacă pleoapa funcționează bine, făcu același lucru cu pleoapa ochiului stîng, și se cufundă în lectura pasionată a „Micii Publicități". Aceasta era hrana lui spirituală zilnică ; în ultimii zece ani renunțase la plăcerea de a citi cărți ; le considera periculoase.

«*Studentă, manierată, simpatică, meditații germana, greaca, latina, contra masă. Adresați sub „Ofelia"*.»

— Ai spus ceva, Cici ? întrebă Timar, ridicînd nasul din gazetă, privindu-și nevasta cu o căutătură ascultătoare, umilă, ca după nenumărați ani de căsnicie.

— Niciodată n-asculți vorbele mele, se tîngui femeia ; și eu care te întrebam dacă știi cîți ani ar fi avut acum copilul nostru...

— Știu ; chiar foarte bine ! Cred însă că n-are rost să vorbim iarăși despre un copil care nici nu s-a născut.

Trecu, ușor indispus, la anunțul următor, repetîndu-și în gînd că femeile n-au și n-au avut niciodată simțul măsurii.

«Doamnă distinsă, prezentabilă, caută loc menajeră, preferință bărbat singur. Adresați sub „Văduva“.»

— Eu aș fi vrut să avem un băiat, dar acum m-aș mulțumi și cu o fetiță, continuă după un timp Cici. Nu trebuia să te ascult. Nu trebuia să-mi fie teamă...

— Prea tîrziu să stabilim a cui e vina, draga mea, mormăi Timar, și ochii îi căzură iarăși pe ziar :

„ASTĂZI ! ! ! Georgică oferă prețuri mari ! Cumpără haine ! Ceasornice ! Diferite bijuterii ! NU pierdeți ocazia ! ! !“

— Dacă ar fi fost băiat ar fi avut un nume tare drăguț. Tu știi la ce nume mă gîndesc. Era un nume care-i plăcea și lui Goethe...

— Da, știu, în Faust... Am mai vorbit despre asta... De atîtea ori... De atîtea ori...

Citi mai departe :

...„CREȘTINUL *anunță toate sucursalele : astăzi* NU“.

Aruncă ziarul și se pregăti să se spele pe mîini. După ce-și șterse mîinile se apucă să scotocească prin sertare.

— Iarăși cauți ceva ! se enervă Cici. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu te ogoiești ?

— Trebuie să întorc pendula, caut cheia ! Vrei să se oprească, să nu mai știm cît e ora ? Ai ascuns-o... Tot timpul încerci să ascunzi cîte ceva de mine !

— Deschide sertarul mare din dreapta. Nu acela ! Celălalt... Nepriceput ca toți bărbații !

— Da. L-am deschis.

Cici nu zise nimic. Visa iar, cu ochii deschiși, încețoșați. O lumină stranie întinerea parcă figura smochinită. Șopti :

— Ar fi fost un nume frumos, nu-i așa ?

— Da. Foarte frumos. Ar fi fost un nume excelent. Un nume rar și simplu totodată... Am deschis sertarul mare din dreapta. Ce să fac mai departe ?

— Aș fi preferat să fie blond, așa cum erai tu cîndva.

— Eu nu.

— De ce ?

— Prea sînt la modă blonzii.

— Dar erai și tu de acord să fie blond !... Acum te retragi, nu-ți mai place ?

— Bine, fie și blond. Am zis, fie și blond. Am deschis sertarul mare din dreapta.

— Trage sertărașul mic, al doilea din stînga.

— Cici, aș vrea să te întreb, de ce ascunzi mereu cheia ?

— Altfel ai fi în stare să întorci pendula de două ori pe zi ! Nu e destul că te speli pe mîini din jumătate în jumătate de oră ?

— Bine, Cici, nu te supăra. Am deschis sertărașul mic, al doilea din stînga. Indică-mi, draga mea, ce să fac mai departe.

— Ridică poşeta mea cea veche. Cea maro, din piele de căprioară, nu cea verde.

— Perfect. Am ridicat-o.

— Deschide cutia de tablă de sub poşetă, dar cu foarte multă grijă, şi scoate cutiuţa de lemn, deschide-o cu băgare de seamă, mai încet, nu forţa, tu n-auzi ce-ţi spun ?

— Dar nu pot, e încuiată !

— Caută cheiţa de la cutiuţă în sertăraşul al treilea din stînga. Al treilea de sus !

— Perfect, am găsit-o.

— Dacă era fată i-am fi spus Cici, nu ?

— Desigur, draga mea... Stai puţin, eu ce caut de fapt ?

— Cheia pendulei. Dar n-aş fi vrut să am o fată. Sînt îngrozitoare fetele, mai ales cînd trec de patrusprezece ani. Totuşi m-aş mulţumi acuma şi cu o fetiţă... Ei, ai găsit ce căutai ?

— Da, Cici. Iată cheia. Altădată n-o mai ascunde, bine ?

— O fetiţă m-ar ajuta să gătesc... Totuşi aş fi vrut un băiat. Cu numele pe care l-am hotărît...

Timar întoarse pendula, se dădu jos de pe scaun, puse scaunul la loc şi se mai spălă o dată pe mîini. Pe urmă cinară, fără să le fie foame, din obişnuinţă, fiindcă venise şi ora cinei, nu de altceva.

— Ce bine ar fi — zise Cici — să auzi deodată că-ţi bate în uşă, iar tu să alergi repede să deschizi.

Iar eu să mă ridic și să aștept în mijlocul camerei, nerăbdătoare !

— Nu văd ce mare bine ar fi într-asta !

— Ar fi bine dacă ar fi el la ușă, copilul nostru, vesel și ciufulit.

— Vesel și ciufulit ! Așa-l vezi tu. Copilul nostru ar fi acum pe front !

Tăcură, căzînd pe gînduri. Prin fața geamului trecu vîntul, apoi se făcu tăcere.

— Ai auzit ? tresări Cici.

— N-a fost decît vîntul... Vîntul...

— Ba eu am auzit... începu Cici.

În clipa aceea cineva ciocăni tare la ușa antreului. Cici tresări, scoase un mic țipăt.

— Vai !... Așa mă sperii totdeauna cînd vine cineva noaptea ! Cum îmi bate inima !

— Înainte parcă ziceai că abia aștepți să-ți pice vreun musafir ! Timar se ridică, se duse la geam ; dădu puțin în lături hîrtia albastră și privi, deși știa foarte bine că nu poate vedea cine-i la ușă.

— Nu-mi place cînd pică cineva pe neașteptate, noaptea, continuă Cici. La noi n-are cine să vină. N-are decît să ne viziteze în timpul zilei. Nu deschide în nici un caz ! Noi nu așteptăm pe nimeni, nu văd cine ar putea fi în toiul nopții...

— Liniștește-te, mormăi Timar, el însuși suficient de speriat.

Ciocăniturile în ușă continuau.

— Hei, domnule Timar! E cineva care vrea să intre la dumneavoastră! se auzi o voce groasă, prin peretele subțire.

— Da, da, aud... Deschid îndată, răspunse Timar.

— Pune-ți haina! se agită Cici. Întreabă mai întîi cine e. Și nu deschide! Auzi? Auzi?

Timar ieși. Cici strînse repede tot ce era pe masă și se refugie într-un colț, lîngă sobă, luă andrelele, dar degetele îi tremurau. Cici avea cincizeci și cinci de ani, părul îi albise de tot, iar ochii îi erau osteniți. Cu mulți ani în urmă poate că fusese frumoasă. „De ce mă tem mereu? gîndi. De ce m-am temut mereu toată viața?"

Se auziră pași. În odaie intră Blondul, ducînd rănița pe un umăr. În urma lui se împleticea Timar. Blondul o privi pe Cici, apoi se înclină ușor.

— Dumnealui zice că ar vrea să închirieze la noi o cameră, făcu Timar, cam nedumerit.

— Exact! Camera ce dă în grădină; îmi plac florile, întări Blondul. Și respiră adînc, cu multă plăcere, ca omul ajuns în sfîrșit la un liman. Toată făptura lui se destinse și părea că zîmbește.

— Dar noi n-am închiriat-o niciodată! ciripi Cici.

Blondul se aplecă, lăsînd rănița jos, pe covor. Luase un aer blazat, și părea foarte hotărît să nu plece de acolo.

— Auziți, domnule, noi nu închiriem camere, ați greșit! repetă Cici cu vocea ridicată, întrucît avea

impresia că celălalt n-o auzise. Cum Blondul nici acuma nu dădu vreun semn că ar fi înțeles ce i se spune, Cici, care ocupa centrul scenei, îi aruncă o privire întrebătoare lui Timar ; acesta-și suflecase mînecile cămășii și se pregătea să se spele pe mîini.

Terminînd de potrivit curelele raniței, Blondul se ridică îndreptîndu-și umerii. Avea figura foarte obosită, iar ochii mai mult tenușii decît albaștri.

— Ce frumos a înflorit liliacul ! zise el.

— Poftim ?

— O seară atît de frumoasă... Florile din fața casei m-au amețit cînd am trecut printre ele.

— Se și vede că ești amețit, i-o tăie Cici. Timar tocmai se ștergea pe mîini. Da, ești amețit ! Liliacul nu înflorește acum, și nici n-avem liliac în curte ! precizâ Cici. L-am scos din rădăcini acum trei ani, și eu personal nici nu pot suferi liliacul, e vulgar.

— Deci, ce putem face pentru dumneata ? se întoarse Timar către Blond.

Acesta privea în jos zîmbind vag, mai mult pentru sine. Abia se osteni să răspundă :

— V-am spus : să-mi închiriați camera dinspre grădină.

— Bine. Deci, camera dinspre grădină. Perfect.

— Cum adică perfect ? se zburli Cici. De ce să-i închiriem camera ? Și de unde știe mă rog dumnealui că avem o cameră ce dă în grădină ?

Timar agăță prosopul și-și frecă încet palmele.

— Asta o știe toată lumea. Nu-i un secret, draga mea.

— Văd că orașul a fost bombardat, zise Blondul.

— Ia loc, îl invită Timar.

— Cum adică o știe toată lumea ? Ce, scrie și în ziar ? strigă Cici, tot mai iritată.

— Pot fuma ? întrebă Blondul.

— Desigur, noi amîndoi sîntem fumători, aprobă Timar. Tocmai terminaserăm de cinat cînd ai sunat dumneata. Dacă veneai mai devreme, te serveam cu o salată de vinete. Nevastă-mea e o mare specialistă în salată de vinete ; păcat că ai venit prea tîrziu.

— Totdeauna sosesc cu întîrziere, făcu Blondul. Am ghinion.

Cici îi asculta mereu mai uimită. Alerga de colo pînă colo, fără să-și găsească locul.

— Voi doi vă cunoașteți ? Am tot timpul impresia că vă bateți joc de mine !

— Îl văd pentru prima oară în viață, o asigură Timar. Dar doi oameni civilizați știu să se poarte așa fel ca și cum s-ar cunoaște de mult.

— Nu, nu, e ceva la mijloc, se neliniști Cici, traversînd camera furioasă și făcîndu-și de zor vînt. Ori poate visez... Dar la urma urmelor mi-e tot una !

— Cum te cheamă ? vorbi Timar.

Blondul își spuse numele. Cici îl privi pe Timar; Timar clătină din cap. Ce lucru ciudat! Era tocmai numele de care pomeniseră mai înainte. Numele pe care ar fi trebuit să-l poarte copilul lor, dacă s-ar fi născut.

— Ai un nume frumos, zise Timar. Părinții dumitale unde sînt? Cum se face că n-ai tras la ei?

Blondul stătea pe scaun, cu mîinile nemișcate pe genunchi, privind ca și înainte în jos.

— N-am părinți.

— Și acum vii de pe front?

— Da, de pe front.

— Pentru cît timp?

— Patruzeci de zile.

Timar privi pendula, frecîndu-și mîinile, simțind privirea plină de suspiciuni a nevestei.

— Ei bine, pentru patruzeci de zile... Tu ce spui, Cici, să-i dăm camera?

— Dar nici nu-l cunoaștem! încercă să protesteze Cici, însă mult mai îmblînzită.

— N-ai auzit cum îl cheamă? Să-i dăm camera fiindcă are numele pe care ar fi trebuit să-l poarte copilul nostru... cel pe care nu l-am avut...

Deasupra, la etaj, se auzi un vuiet prelung.

— Iarăși își mută mobila aia de sus, offtă Timar. Totdeauna își aranjează mobila în toiul nopții. Ei, domnule, mergem să-ți arăt camera...

CAPITOLUL 2

Dormi adînc și fără vise pînă ce Timar îl trezi scuturîndu-l de umăr :

— Alarmă, domnule !

— Unde aveți adăpostul ? întrebă Blondul fără a se ridica din pat.

— Sub gard, în fundul grădinii. Grăbește-te ! Se și aud avioanele ! și nu-l mai așteptă, o zbughi singur împiedecîndu-se de scaune și uși.

După ce Timar plecă, Blondul ațipi iar imediat și nu auzi nici focul antiaerienei, nici încetarea ; avioanele trecură fără să bombardeze. Blondul mai dormi multe ceasuri ; către sfîrșit începu să viseze că pe marginea patului stă cineva și-l fixează cu niște ochi mari și rotunzi și asta îl trezi. Văzu fereastra deschisă, scăldată în soare, ramurile verzi ale merilor, rănița aruncată sub fereastră, și chiar atunci intră Timar, cam speriat, aruncîndu-i priviri bănuitoare : poate regreta acum că-i dăduse camera.

— Te caută cineva de la poliție ! Auzi, domnule... De la poliție !

— Vrea probabil să-mi ureze bun venit. Să poftească ! făcu Blondul, voios.

Comisarul prezenta o figură energică, lătăreață, dar nu chiar antipatică, deși pe obraz, în jurul gurii și pe frunte purta cu demnitate semnele roz-albe ale

unei vechi eczeme ; părul moale și vag ondulat îi acoperea urechile și în general se bucura de o ținută precisă și elegantă. Blondului i se păru însă că fața lui aduce uimitor de mult cu un mops, chiar cu un mops, deși, aici, Blondul n-avea dreptate.

— Ce este ? întrebă Blondul, insolent. E ordin să mă trezesc, am dormit prea mult ? Sau poate ai vrea să plecăm împreună acolo unde vîntul rostogolește norii ?...

— Bună dimineața, zise Mopsul.

De fapt, repet, Comisarul nu semăna de loc cu un mops, așa îl vedea doar Blondul ; pe noi însă ne interesează mai mult punctul de vedere al Blondului, așa că vom accepta porecla pe care i-a dat-o comisarului.

— Bună dimineața, zise deci Mopsul, înaintînd încet cu pasul său elastic și studiat. Mă bucur că te-am găsit atît de ușor. Te miri ?

— Mă mir, dacă asta-ți face plăcere. Blondul își mîngîie bărbia. Îți face plăcere ?

Blondul se săltă ușor în pat cu o mișcare bruscă, iar Comisarul tresări făcînd un gest, ca și cum ar fi vrut să se aplece ; mîna celui din pat apăru însă de sub plapumă neînarmată, inofensivă. Un zîmbet larg se întinse pe fața comisarului, care respiră ușurat :

— Te-am văzut ieri cînd coborai din tren și m-am întrebat de unde te-oi fi cunoscînd. M-am chinuit

ore întregi tot încercînd... tot încercînd să-mi amintesc...

— Te pomenești că n-ai putut dormi din cauza asta ?

— Nu e tocmai exact, dar în general cam așa e. Ești vesel, văd. Să le spui bătrînilor care te găzduie că-ți sînt prieten, un bun prieten, ca să nu se sperie altădată cînd mai vin...

— Și dumneata ești vesel. Ai de gînd să vii și altădată ? Hîrtiile mele se află pe masă.

— Văd. Bănuiesc că le ai în regulă. Toți tîlharii au actele în regulă. Cîtă permisie ?

— Patruzeci de zile, răspunse Blondul.

— Așa de mult ? De ce ?

— Am fost grav rănit, zise Blondul întinzîndu-se cu poftă sub așternut. Era să mor.

— Se moare mai greu decît crezi, băiatule.

— Eu am intrat de trei ori în comă, așa spuneau medicii.

— Mint medicii. Dacă-i adevărat, spune-mi, cum arăta ?

— Cine, moartea ? Purta în ziua aceea o fustă plisată și se scobea în dinți. Dar după toate prin cîte am trecut, m-am convins că sînt nemuritor. Serios că sînt nemuritor !

— Serios că ești vesel ; ce ai în raniță ?

Blondul se ridică încet în pat. Comisarul făcu un pas înapoi, pîndindu-l.

— S-o desfac ? Să desfac rana ?

— Nu. Știu că n-ai nimic în ea. Nu te miră cît de repede te-am găsit ? Nu te miră iscusința mea ?

— Nu, fiindcă, mergînd, am presărat sare proaspătă, să vină peștișorii prostuți...

— M-am trezit noaptea, pe cinstea mea, și m-am tot răsucit întrebîndu-mă de unde te cunosc, vorbi comisarul.

— Și ți-ai amintit ?

— Nu, răspunse comisarul. Ieri seară, cînd ai trecut prin fața mea, în gară, i-am și spus lui Marin, ajutorul meu : îl vezi pe blondul acela, mă ? Nu cumva știi de unde-l cunosc ?

— Și ce-a răspuns ajutorul dumitale ? întrebă Blondul.

— Că n-are habar ; și atunci mi-am zis că trebuie să dau de tine, orice s-ar întîmpla.

— Și mă arestezi numai pentru că nu poți să-ți amintești de unde mă cunoști ?

— Nu te arestez. N-am de ce, deși nasul îmi semnalizează că ar fi motive, ha, ha !

— Ai nas mare, cred că simți tot felul de mirosuri cu el, chiar și de la distanță.

— Îmi ești simpatic, Blondule !

— De unde știi că sînt Blond ? Poate-s oxigenat, ori poate-i perucă.

— M-am gîndit la ceva azi-noapte...

Blondul sări din pat și merse la geam. Avea picioarele lungi și mușchii se vedeau subțiri și distinct reliefați.

— Ce frumos a înflorit liliacul ! zise el. Pe front n-ai timp să observi florile. Adică, timp ai avea, dar nu-ți trece prin minte.

— Știi la ce m-am gîndit azi-noapte ? reluă Comisarul. Haide să-ți spun... De ce nu ți-aș spune ? Bănuiesc că știi și tu : peste cîteva zile sosește în oraș generalul von Böhm, eroul care s-a acoperit de glorie în Egipt, Polonia, Franța, Rusia, Norvegia și peste tot...

— Bineînțeles că știu. Toată lumea știe și tremură de nerăbdare... Îi place vinul românesc generalului von Böhm.

— De unde ai aflat ? De unde știi că-i place vinul și nu costițele afumate ?

— Îl cunosc personal... Am băut cafele cu el. Am schimbat idei și ne-am povestit amintirile...

— Îl cunoști pe dracu' ! Generalul a fost rănit, și acuma e în convalescență. Comisarul se aplecă și șopti confidențial : Se zice că o schijă l-a zgîriat la...

— E adevărat, zise Blondul. Iar dacă vrei să știi, înainte de atacul în care schija l-a sărutat, am pălă-

vrăgit cu el, într-un amurg și i-am spus : *Generale, nu te grăbi !...*

— I-ai spus pe dracu'...

— Și i-am mai spus : Fii calm că altfel ajungi acolo unde vîntul rostogolește norii...

— Blondule, de ce nu ești serios ?

— Pun pariu că nu știi de unde e asta : „Generale, nu te grăbi".

— O fi din biblie ?

— Nu. Din Caragiale.

— Foarte interesant, am să-l citesc pe Caragiale. Și cum îți spuneam, avem informații că cineva, probabil un nebun — de ce te holbezi așa la mine ? — va încerca să-l ucidă pe general. Și azi-noapte știi la ce m-am gîndit : nu cumva ești tu ăla ?

— Ba da. Eu. Ai ghicit, rînji Blondul.

— Pe mama dracului !

— Vezi, poate am în raniță bomba pregătită pentru general.

— Ba nu, o ții într-un loc mai sigur. Să-ți văd rănile.

— Poftim. Blondul își descheie pijamaua. Uită-te bine, zise, venind în fața lui. Poate e machiaj, poate sînt răni false !

— Frumoase zgîrieturi !

— Mai am una, încă nu e vindecată, aici, zise Blondul, și-și dezveli coastele în partea dreaptă, unde era pansat.

17

— Frumos. A fost vesel cînd te-a rănit ?

— Foarte vesel !

După ce comisarul plecă, Blondul se aruncă în pat și adormi iar. Oboseala i se scurgea încet din trup, și părea că somnul devine tot mai adînc, tot mai greu, tot mai amenințător. Un somn profund ca moartea.

Apoi, dintr-o dată, începu să viseze că Mopsul îi pipăie cicatricea de pe piept, iar el stă culcat și-l privește cu ochii larg deschiși, iar Mopsul rîde, și continuă să-l gîdile, și-i spune că probabil în rană e ascunsă bomba pentru general, și că generalul vrea să-l citească neapărat pe Caragiale. Apoi se trezi, și simți că n-ar mai putea dormi nici o secundă.

Afară era întuneric și liniște. Fereastra rămăsese deschisă și atmosfera se răcorise. Simți deodată o foame de lup. Închise fereastra, o camuflă, aprinse lumina și-și căută ceasul, sub pernă. Stătuse. Undeva se auzi o ușă trîntită, și toată casa vibră. Blondul își pipăi pansamentul, apoi se îmbrăcă repede. Ieși în antreu. Din bucătărie se auzea vocea lui Cici, și încă un alt glas de femeie.

Bătu la ușă, dădu bună seara și anunță că pleacă. Cici îi întinse o legătură de chei, de la poarta mare, de la poarta mică, de la antreu, și Blondul ieși. Afară era răcoare. Străbătu gangul ce înjumătățea clădirea, gîndindu-se că trebuie să fie cam nouă ceasuri, cînd,

dintr-o ușă laterală ce dădea în niște scări ducînd la subsol, apăru cineva. Îl bănui la început pe Timar, dar nu era el.

— Ps ! Cetățene ! șopti stafia, apropiindu-se tiptil.

— Poftim !

— Ce-a căutat la dumneata azi-dimineață Comisarul ? Voia să te aresteze ?

Omul era mic, slab și bărbos. Hainele atîrnau pe el fără nici o formă. Blondul dădu din mînă.

— Aș ! Sîntem prieteni.

Celălalt șopti :

— Foarte bine ! Foarte bine ! Să nu mă trădezi : eu sînt Edmond Dantés. Să nu-i spui nimic comisarului, bine ?

— Fii fără grijă.

De jos, de undeva, se auzi o voce : „Cornel ! Unde ești, Cornele ?"

— Dînsa crede că mă cheamă Cornel, murmură posomorît bărbosul.

Se auzeau pași urcînd scara din subsol. O femeie în negru, nu prea bătrînă, așa i se păru Blondului, veni și-l luă de mînă pe Edmond Dantés.

— Soțul meu și-a pierdut memoria, zise ea. A stat trei zile îngropat... Sper că nu v-a făcut nimica ?... Vino, Cornel.

Blondul se gîndi că „și-a pierdut memoria" e probabil o nouă formulă, optimistă...

CAPITOLUL 3

Intră la restaurantul „Savoy", își alese o masă liberă și se așeză. În stînga lui stătea o pereche ; un locotenent tînăr cu două unghiuri argintii pe mînecă și cu „Coroana României" la piept, alături de o brunetă cu nas roșu, foarte bine dispusă.

— E plăcut la București acum, zicea ea.

— Ba nu e de loc plăcut la București. Bombardează prea des.

— Și aici bombardează. Ha, ha, ha ! rîse fata.

— De ce rîzi ? Ai spus ceva cu subtext ? Aici bombardează numai o dată pe săptămînă. Aici e bine.

— Tu te temi de bombardament ? Tu, care... Ha, ha !

— Nu sînt erou decît pe front. Înțelegi ? Nu sînt erou decît pe front.

— Ha, ha, ha !

— Nu înțeleg de ce tot rîzi. E ceva de rîs aici ? Am spus doar că sînt erou numai pe front...

— Ești dulce... Ha, ha, ha !

La masa din față, un bătrînel spilcuit, în haine de seară, cu ochelari fumurii, încerca să-i explice chelnerului ce anume ar fi vrut să mănînce. Chelnerul avea o figură de prostănac și stătea năuc în fața avalanșei de semne și cuvinte nemțești. Blondului i se făcu milă.

— Vrea un rasol de vacă și cartofi fierți, traduse el. Și bere. Rasolul să fie slab de tot, cartofii bine fierți, moi, iar berea proaspătă, pe cît se poate.

Bătrînelul își scoase ochelarii și aruncă o privire plină de interes către Blond, cu ochiul stîng, cel drept fiind vizibil fals.

— *Sprechen sie deutsch ?* Vorbiți nemțește ?

— *Ja, ein wenig,* răspunse Blondul. Celălalt se ridică imediat. Veni repede, șchiopătînd ușor cînd cu dreptul, cînd cu stîngul.

— Ce bucurie să poți întîlni la nevoie pe cineva care vorbește germana ! Îmi permiteți să iau loc la masa dumneavoastră ? pronunță el într-o nemțească răspicată, clasic de guturală, cu propoziținile sever construite.

Desigur, Blondul care vorbea germana cît se poate de aproximativ, nu putu aprecia aceste amănunte, dar îi plăcu frazarea și tonul festiv : chiar și cînd se chinuia să explice că vrea rasol și cartofi, bătrînelul avea un aer măreț, de semizeu. De semizeu care șchioapătă cînd cu stîngul, cînd cu dreptul...

— Vă rog, vă rog, îl invită Blondul.

— Doctor von Braun, din Münchеn, se prezentă neamțul, îndreptîndu-și șira spinării într-o parodie de poziție militărească.

Blondul se recomandă și el. Își spuse numele, prenumele, gradul și chiar orașul în care se născuse.

— În România se face un rasol minunat, domnule ! Așa i-am scris ieri și soției mele : *Meine liebe Hilde,* România este țara rasolurilor minunate !

— Ce interesant ! zise Blondul. În afară de rasol, ce ați mai remarcat ?

— O, multe, multe, multe ! Dar în primul rînd rasolul. Apoi, natura, și spiritul, și arta, da, arta și vitejia...

Chelnerul aduse mîncarea și berea.

— Sînt reporter pentru Balcani al cunoscutei reviste „Visul pensionarilor", din Münchcn, explică dr. von Braun, înbucînd cu un aer constant solemn. Aștept de două săptămîni să sosească în oraș generalul von Böhm. Avem o întrevedere cu el, foarte, foarte, foarte importantă.

Bău din bere cu atîta poftă că se auzirâ un fel de pocnituri în gîtul său.

— Va trebui să-mi povestești cum ai fost rănit. Poate scriu un reportaj... Ai ucis mulți inamici ?

Blondul nu ucisese nici un inamic, dar doctorul Braun era tare simpatic, și ca să nu-l dezamăgească făcu un gest care însemna : mai întrebi ? Ehei !...

— Bine, bine, bine, zise neamțul. Precis că va ieși un reportaj excelent. Ce grad ai ?

Blondul îi spuse încă o dată ce grad are.

— Am publicat în ultimul număr — și zicînd asta scoase din buzunar revista — un reportaj foarte drăguț. Am vizitat spitalul militar, și subiectul mi l-a

povestit un tînăr erou, sergent, i-au amputat amîndouă picioarele, ce viteaz, ce viteaz, ce viteaz !

După ce terminară de mîncat, doctorul von Braun îl întrebă dacă nu vrea să se uite peste ultimul său reportaj. Blondul nu prea avea chef, bănuind că e lung, dar nu putea nici să refuze. Aruncă o privire distrată peste primele rînduri.

„În dimineața aceea orizontul era ca... (Aici nu înțelegea bine ce voia să zică autorul.) Vitejii ostași români din batalionul al doilea se pregăteau cu... (iar nu înțelegea, probabil, „cu veselie") pentru atac. Se apropia ora în care spiritul se înalță la... (?), cînd spiritul subjugînd asperitățile trupului pe care îl... (?), trece în marea... (probabil „armonie") a voințelor desfășurate sub același impuls de... (?). Deci se apropia ora atacului. Orizontul devenea tot mai... (probabil „liliachiu"). Comandantul, fără nici o urmă de nervozitate, trecea de la om la om cu... (?). Mă întrebam : oare poate rezista vreo forță în fața acestui eroism (?) ridicat pînă la rangul de... (?). Mă întrebam : oare omenirea își dă seama ce se întîmplă în clipa cînd se pune în fața... (?) noastre de a învinge ? Mă întreb... (?).

Și iată că racheta verde aruncă împrejur o lumină pilpîitoare de triumf. În clipa aceea supremă, eroii români se repeziră afară din tranșee, scoțînd străvechiul chiot de luptă *„Tuidumnezeiimăsi !"*

Blondul nu rîse. Dimpotrivă, îl copleși pe von Braun cu laude.

— Într-adevăr, ți se pare minunat reportajul ? întrebă acesta fericit.

— Minunat, întări Blondul. Minunat și seducător. Și atît de profund ! Dar, înainte de toate, minunat !

— Chiar minunat ?

— Într-adevăr minunat.

În partea cealaltă a restaurantului, prin fum, Blondul văzu plutind o siluetă subțire. Pletele mari, rebele trecură ca o bucată de noapte („Idioată comparație, n-oi fi amețit ?“ se întrebă Blondul) prin fața lui ; o gheară nevăzută i se strecură în suflet începînd să-l rîcîie încet, dar stăruitor.

„Nu uita, nu uita nimic !“ șopti vocea nevăzută.

„Nu uit, piticule ! Sînt numai fibră și nervi ! N-avea grijă !“...

„Ai un zîmbet de om satisfăcut, piticule ! Nu-mi plac oamenii satisfăcuți, oamenii mulțumiți, oamenii...“

„Încetează, piticule, nu mă mai pisa !“

— Cum ? întrebă von Braun. Buzele ți se mișcă, dar n-am auzit ce-ai spus.

— Vorbeam de unul singur, e o aiureală a mea... zîmbi Blondul.

— Înțeleg ! Și eu am avut un prieten care...

Fata se așezase în colțul cel mai întunecat al restaurantului și părea că-l privește, dar nu era de loc sigur. Nu-i putea distinge trăsăturile, dar pletele acelea mari

îi umpleau privirile. Sufletul i se tînguia neauzit și Blondul își întoarse ochii în altă parte.

— Ce zile eroice trăim ! zise von Braun.

— Eroice... Da ! Fiecare are șansa frumoasă de a ajunge...

— Unde, simpaticule domn ? întrebă von Braun.

— ...acolo unde vîntul rostogolește norii ! răspunse Blondul.

— Ce vorbă ciudată...

— Vă place să pescuiți, domnule doctor ?

— Oh, da ! Eu și cu Hilde a mea, în tinerețe, cînd încă amîndoi eram...

Chelnerul se apropie de masa fetei aducînd o tavă. Fata mînca singură acolo, uitată de toți. Blondul auzi alături o discuție, în legătură cu ea. Vorbeau niște bărbați între două vîrste, care beau șprițuri.

— Dar tu o cunoști ?

— Nu prea... O fi nouă în oraș.

— Nouă sau veche... Hm... N-am mai văzut-o... Hm... Hm...

— Hm... Să încerc s-o aduc aici ? O invit politicos... Hm... Femeilor le place politețea.

— Las-o să-și termine cina. N-are rost să i-o plătim noi...

— Ia terminați ! Eu achit nota și plec...

— Te temi, Gicule !

— Te temi, zău ?

— Te temi că...

Blondul făcu un efort să nu-i mai audă.

— Așa-i că am scris un reportaj pe cinste ? mormăia von Braun, tot mai beat.

— Minunat reportaj ! Minunat ! Niciodată n-am mai...

Blondul întîlni privirea Comisarului care-l privea pe deasupra paharului. Părea vesel de tot. Blondul închină paharul. Mopsul făcu la fel, și băură unul în cinstea celuilalt. Comisarul era singur la masă, elegant, cu părul lucios, lins, puțin roșu la față, și în general înfloritor.

— Ce minunat... ce strașnice reportaje scriu... eu ! se bîlbîia von Braun, icnind la răstimpuri.

După o jumătate de ceas, Blondul ieși din restaurant. Noaptea era catifelată, plină de stele. Orașul cufundat în beznă respira adînc, ca un bolnav pe care-l ascultă medicul la plămîni.

Trecea pe o străduță, cînd răsunară două împușcături. Suflul gloanțelor îl biciui. Unul din gloanțe ricoșă, și se duse vîjîind muzical în înaltul cerului. Lipit de caldarîm, Blondul aștepta.

Tăcere. Pămîntul cald și în urechi urletul acela neplăcut, al sîngelui.

Nimic.

Numai moartea, alături, la doi pași, la un pas... Blondul calculă din vedere distanța pînă la gardul apropiat și se repezi într-acolo. Îl trecu din zbor. Contrar așteptărilor, nu mai răsună nici o împușcătură.

Se strecura prin grădină ca un hoț de mere. Ajunse acasă prin grădină, intră pe geam, nu aprinse lumina. Așteptă la geam.

După cîtva timp auzi de la etaj vocea bietului nebun, a lui Edmond Dantès, care amenința că dă foc Parisului, și a nevestei sale care încerca să-l potolească. Blondul surise, se dezbrăcă încet, mormăind un cîntec de beție...

CAPITOLUL 4

A doua zi se duse să-și caute medicul. „Dr. y z", citi el pe placa de marmură, ce avea un aer cam funerar, și numele nu-i plăcu. Nu-i plăcu nici adaosul „fost asist. univ.". Nici casa nu-i plăcu : acoperișul stilizat părea o pălărie țipătoare ; nici aleea îngrijită, măturată și stropită ce ducea la intrarea principală. Totul era perfect, însă o a doua sensibilitate, care hotăra în ultimă instanță totdeauna ce e plăcut și ce e neplăcut, îi spunea că ASTA nu-i place. Și se gîndi că dacă ar fi fost de față, prietenul său „piticul" n-ar fi pierdut prilejul de a filozofa cam în felul acesta : „Deschide-ți urechile, piticule, i-ar fi spus, și nu uita ce-ți zic ! Să n-ai niciodată încredere în casele și locuințele prea bine puse la punct ! E drept, parchetul e lustruit, canapelele au toate arcurile intacte etc. etc...

Dar dacă stai să cercetezi mai îndeaproape, dacă de pildă rămii să dormi peste noapte într-o asemenea locuință, constați că totul e rigid, scorțos și incomod... Plapuma de mătase e prea grea și groasă, nu se stabilește intimitatea absolut necesară între ea și tine, și apoi transpiri, perna foarte curată și scrobită scîrțîie sub cap, iar canapelele, tocmai din cauză că au toate arcurile intacte, sînt foarte incomode, și-ți vine mereu să te rostogolești de pe ele..."

„— Bine, piticule, gîndi Blondul, puteai fi și mai scurt. De altfel sînt de acord cu tine. Și, ce mă sfătuiești ?"

„— Piticule, vorbi celălalt, în primul rînd constat că te-ai obrăznicit și uiți frumoasa diferență de vîrstă dintre noi, și uiți de asemenea că eu te-am învățat alfabetul. Dar haide, fă ca trenul, adică mișcă-te din fața casei... La urma-urmei de ce-ți pui atîtea întrebări în legătură cu doctorul von Braun care nu e decît un imbecil în sirop de vișine, așa cum ai avut prilejul să constați ieri seară... Dar, te felicit pentru ipocrita abilitate cu care i-ai intrat sub piele. Repet : te felicit. Presimt că el îți va face viața mai ușoară. Ca să-l cîștigi definitiv, toarnă-i o poveste eroică, de pildă cum tu, singur, ori cel mult împreună cu mine, ai dezarmat o divizie inamică, nu, o divizie e totuși prea mult, un regiment e bine, și cum după aceea Conducătorul, frumosul nostru mareșal, ne-a pupat în bot pe amîndoi și cum..."

„— Tocmai, tocmai, piticule ! M-am gîndit și eu la așa ceva, iar povestea am și fabricat-o azi-dimineață... Dar, iartă-mă, pe tine te-am lăsat afară..."

Tot mergînd așa, Blondul se pomeni în fața unei tăbliță mici, simple, dreptunghiulare, pe care scria „Dr. y z", și cum numele îi păru a fi cel căutat, iar casa mai puțin pusă la punct, intră. În sala de așteptare, cu aspect dezolant, nu era nimeni. Rămase în picioare, întrebîndu-se dacă e cazul să insiste, cînd ușa ce da în cabinet se deschise și apăru o fată înaltă, subțire, brunetă, în halat alb, cu țigara în mînă. Blondul se înclină vag, nepăsător, în timp ce memoria, dimpotrivă, stăruia cu febrilitate în a stabili vreo asemănare între persoana de aici și cea de aseară, din local.

— Domnul ? făcu ea, rigidă.

— Doresc o consultație, zise el. „Bineînțeles că o consultație, altceva ce ?" se înfurie în gînd.

— Imediat, zise fata, și dispăru, fără să-l invite să ia loc.

Reveni după cîteva minute.

— Poftiți, zise, deschizînd ușa. Blondul intră și salută. Doctorul se spăla pe mîini, cu spatele către el.

— Ședeți aici, zise poruncitor fata, potrivind energic scaunul, și așezîndu-se apoi la masă.

— Numele ! ceru ea. Apoi îi ceru : adresa, vîrsta, ocupația, bolile de care a mai suferit, bolile din familie...

— E vorba de o simplă schimbare de pansament, protestă Blondul timid. Fata nu-l luă în seamă și continuă să completeze în registru. Doctorul „y z" între timp își aprinsese o țigară. Avea ochi mari, apoși, puțin tulburi, de bețiv. Blondul se dezbrăcă și medicul îi schimbă cu un aer parcă ofensat pansamentul.

— Cînd să mai vin ?

— Nu mai e nevoie. Ești sănătos ca un bou ! mormăi doctorul și altceva nu mai spuse.

— Ce frumos a înflorit liliacul în grădină ! făcu Blondul, plătind.

— Care liliac ?

Fata îl măsură cu o privire lungă, aproape dușmănoasă, și trînti ușa în urma lui.

CAPITOLUL 5

Se opri o clipă în mijlocul pieței, în fața profilului ciudat al clubului „Elba". Traversă apoi în continuare, pînă intră în șuvoiul trecătorilor. Mergea repede, cu o expresie încordată, parcă dureroasă, pe față. I se păru că e strigat :

— Hei, Blondule !

Nu privi înapoi, respinse cu o mișcare scurtă a capului posibilitatea că ar fi el cel chemat, trebuie

să fi fost doar o amăgire, cine putea să i se adreseze astfel în locul acela ?

— Un moment ! Blondule ! Ce naiba, faci pe surdul ? Aha, bine... Comisarul își umflă pieptul : Stai ! !

Înțepeni milităreşte. Apoi făcu şi stînga împrejur. Mopsul zîmbea. Ca totdeauna părea să fie în perfectă formă.

„Fii atent, piticule, îi şopti la ureche vocea, habar n-ai ce bestie în saramură e Mopsul ăsta !“

„Fii pe pace ! Mă descurc eu. Fii sigur, piticule, că Mopsul n-are să mă uite cîte zile va trăi... Un lanț de surprize îl aşteaptă pe Mops, aşa presimt eu...“

„Fii calm, sînt lîngă tine !“

Comisarul se apropia încet, pipăindu-şi nasturii să vadă dacă e bine încheiat.

— Ce faci, Blondule dragă ? Treci şi nu mă vezi ? Dar se poate ? Noi, nişte vechi cunoştințe, să ne ocolim ca nişte statui ?! De unde naiba te cunosc, ia spune !

— Ce zi frumoasă, domnule comisar ! Ați observat ce culoare are cerul astăzi ? Şi cît de frumos a înflorit liliacul ? Şi cu cîtă impertinență au înflorit fetele ?

— Adineauri mi-ai şters umărul şi te-ai uitat în ochii mei, ca în gol... Te preocupă ceva anume ? Ştii că s-a amînat sosirea generalului ? În ultima clipă

s-a amînat, și nu se știe pentru ce zi, eu sper că s-a amînat definitiv... Era o chestie tare păcătoasă !

— Da ? Ce păcat ! Și eu care pregătisem bomba ! Totdeauna sosesc cu întîrziere, acesta mi-e destinul ! vorbi Blondul ca la teatru, lungind silabele.

— Crezi că-mi pasă ? Dă-l în trăsnet de general ! Poți să-i pui și fitil în fund dacă vrei ! Îți spun sincer, dar mă crezi ? foarte sincer, m-am săturat de poveștile astea ! Dă-i în trăsnet pe toți ! Vii la mine să bem ceva ? Stau aici, aproape, după colț... Îți promit să nu te otrăvesc, azi facem pace, ce zici ? Ce zici, Blondule ?

— Dacă-i vorba să bem, să bem ceva zdravăn, atunci primesc.

— Grozav ! Grozav ! Știu sigur că te cunosc de undeva, și nu-mi vine în minte de unde !...

— Încearcă să-ți forțezi memoria în zori, imediat ce te trezești, cînd ai capul complet limpede... Eu, precum vezi, fac tot ce pot ca să te ajut !

— Ai spus o vorbă mare. Două vorbe mari ai spus : aia cu „generale, nu te grăbi", și acum.

Se opriră în fața casei Mopsului. Alături vîntul aducea valuri de praf peste niște ruine înconjurate cu un gard solid de sîrmă ghimpată.

— Gardul l-a aranjat moștenitorul, rîse Mopsul, că din proprietar nu s-a mai găsit decît un rinichi. Să nu se fure ceva, parcă ar fi ce !

Blondul își trecu degetele prin păr, gîndindu-se la cele două împușcături de aseară.

— În orice caz ați avut noroc, zise, cam absent. Dacă bomba lovea cu treizeci de metri mai la dreapta...

— Unde sînt eu, nu pică bombe, făcu Mopsul convins. De obicei eu mă plimb în timpul bombardamentelor, așa-mi place mie, sînt ca Ulise, ăla care era vulnerabil numai la călcîi.

— Achile, nu Ulise. Ar trebui să citești Biblia!

— În Biblie scrie asta?... Fie și Achile. Dar mă crezi?

— Te cred, cu bucurie, Comisarule!

— Vorbesc foarte serios.

— Iar eu cred foarte serios. Te cred din palma mîinii drepte, pînă la genunchiul piciorului stîng. Îți ajunge?

— Văd că nu crezi, dar dacă ne trimite Dumnezeu un bombardament... Sper să avem parte de unul, cît de curînd. Îmi bat joc de aviația lor și de bombe, și de crucea mamei lor...

Intrară în casă. Un puști bălai, de vreo zece ani, sări în fața Mopsului. Avea la gît o salbă de oase de găină sau de altă vietate măruntă și ceva asemănător la încheietura mîinii stîngi.

— Ticule! Ticule! Am mai prins două pisici! Una mică și una foarte mare și urîtă de tot!

— Grozav ! se bucură Mopsul. Le executăm după masă. E vorba de pisicile care ne mănîncă puii — îi explică Blondului — le prindem, și curtea supremă le condamnă la pedeapsa capitală : moartea.

— Ce amuzant ! zîmbi Blondul. Nu m-am îndoit niciodată că știi să te distrezi bine... Piciul e al dumitale ?

— Așa s-ar părea, dar parcă poți fi sigur ?

— Ticule, hai să vezi pisicile. Haide, haide, se agață copilul de mîna lui taică-su, încercînd să-l urnească din loc.

— Gura ! strigă Mopsul, neașteptat de brutal. Le vedem după masă. Ia prezintă-te frumos !

— Costel, zise băiatul întinzînd țanțoș mîna.

— Dînsul e Blondul, rînji Comisarul. Spion și agent... Are de gînd să-l trimită pe generalul von Böhm...

— ... acolo unde vîntul rostogolește norii, interveni Blondul.

— Exact. Acolo unde vîntul rostogolește norii... Unde e mama ?

— Unde să fie ? În bucătărie, pregătește masa.

— Trimite-o aici !... Doamnă — zise brutal Mopsul în clipa cînd nevastă-sa intră — te anunț în mod oficial că ți s-a înfundat ! Nu mai ține goangele... Știu totul ! Știu cu cine te întîlnești, ce faci acolo, ce spui și cum mă bîrfești...

Mopsul îi şopti Blondului confidenţial :

— Nevasta trebuie s-o înspăimînţi din cînd în cînd. Altfel...

Femeia se făcuse albă la faţă, şi Blondul nu înţelese dacă de ruşine că era şi el acolo, ori din alte motive.

— Te bucuri că am aflat totul ?

— Iar începi ? Te rog frumos...

— Nu mă ruga ! Pune masa. Toarnă ţuica. Adă vinul. Executarea !

— Era cazul să mă prezinţi doamnei, zise după aia Blondul.

— Ce să te mai prezint ? Iartă-mă o secundă.

Comisarul ieşi.

„N-ai impresia că totul e o farsă, piticule ?“ gîndi Blondul.

„Încă nu înţeleg ce urmăreşte. Nu te îmbăta cu nici un preţ !“.

„Bine. Ce zici de liliacul ăla de peste drum ?“

„Lasă liliacul... Nu e nici un liliac acolo... Fii atent !“

„Mă trec fiorii, piticule !“

„Sînt şi eu aici. Nu te teme de nimic“.

Comisarul se înapoie numai în cămaşă. Blondul constată că e monstruos de lat în umeri şi are un început de burtă, amănunte pe care uniforma părea că le ascunde. Văzînd că pe masă nu apăruse încă nimic, Mopsul mormăi o înjurătură şi ieşi. Peste o

clipă apăru nevastă-sa cu o tavă. Îi aruncă Blondului o privire nepăsătoare, combinată cu un fel de zîmbet, parcă ar fi vrut să-i arate că discuția dinainte nu era decît o glumă. Blondul nu se simțea în apele lui și preferă să se ridice în picioare.

— Nu vă deranjați, zise ea. Avem o țuică minunată. Vă place țuica ?

— Moldovenilor le place țuica bună...

— Daa ? Sînteți moldovean ?

— N-am spus că sînt moldovean. Am spus că moldovenilor le place țuica.

Comisarul reveni.

— Doamnă, sîntem flămînzi. Sper că nu ne mai ții mult ?

— Pînă goliți trei pahărele și fumați o țigară, sînt gata, încercă ea să zîmbească. Vai, ar fi cazul să-ți schimbi cămașa, e udă.

— Lasă cămașa... Și de ce zîmbești atît de superfluu ? Știi că nu-mi place... — Doamna, zise Mopsul după ce rămaseră singuri, se pretinde foarte cultă, știe franțuzește, italienește, spaniolește și-i place să ia pe toată lumea la superfluu... Să bem ! Țuica asta e o țuică făcută din praf de pușcă binecuvîntat de trei episcopi...

Comisarul se scărpină în cap și rămase cu cîteva fire în palmă.

— Îmi cade părul, zise el. Chelesc. Din pricina grijilor.

„Spune-i că n-are decît să și-l prindă în copci, dacă-i cade", șopti piticul.

— Ai o nevastă frumoasă ! zise Blondul.

— Dă-o-n trăsnet !

Mopsul umplea paharele imediat ce se goleau. După al patrulea, Blondul simți că mîinile îi deveniseră mai ușoare și bănui că nu va rezista ritmului.

— Ce zici de țuică ? Acum crezi că e din praf de pușcă sfințit ?

Camera era mare și răcoroasă. Două etajere de cărți, deasupra o pînză : obișnuita țigancă cu sînii dezgoliți. Masa fu servită numai pentru ei doi. Comisarul spuse că nevastă-sa și copilul mănîncă în bucătărie. Țuica era foarte tare și Blondul constată că i se împleticește limba. Mopsul asudase și sorbea cu destulă delicatețe supa fierbinte. După aceea turnă vinul, și fură aduse fripturile și salata, și iarăși turnă vin, și Blondul făcea eforturi disperate să înfrîneze amețeala ce-l cuprindea tot mai tare, și paharele fură umplute iar, și deodată Mopsul se sculă și zise că acuma vor merge să facă de petrecanie pisicilor, după care vor putea bea liniștiți. Țiganca de pe tablou îi arunca priviri lascive Blondului.

— Costel ! Pisicile ! porunci Mopsul.

Se ivi nevastă-sa.

— Lasă-l, te rog, pe copil să termine masa.

— Nu mai vreau să mănînc, ticule, urlă piciul năvălind în cameră cu un fel de colivie mare.

— Asta e invenţia noastră, se făli Comisarul. În colivie, speriate de moarte, stăteau ghemuite două pisici. Cea mai măruntă, cu blană frumoasă în dungi cenuşii, avea un aer parcă resemnat. Cealaltă — un cotoi imens, galben, cu ochi roşiatici, fioroşi. Băiatul povesti cu multă însufleţire cum izbutise să pună mîna pe ele. Se pare că fiorosul cotoi le gîtuise cu o zi înainte doi pui şi supliciul său urma să fie mai complicat decît al pisicii celeilalte. Urmă o ceremonie foarte caraghioasă — cea a judecăţii. Mopsul îşi puse pe cap un joben prăfuit, străvechi, iar băiatul un coif din carton aurit, el era de astă dată avocatul, iar taică-său procurorul, numai că în realitate se dovediră a fi amîndoi procurori şi insistară asupra pedepsei cu moartea, care în cele din urmă fu pronunţată în aplauzele asistenţei. Nevasta comisarului nu participa la proces. Puştiul luă colivia şi ieşiră afară ; în clipa aceea toate sirenele din oraş începură să urle pe mai multe voci.

Locul de execuţie era în fundul grădinii, la un nuc bătrîn, învecinat cu gardul de sîrmă ghimpată ce înconjura ruinele casei vecine.

Pe trunchiul nucului erau urme de sînge şi o mulţime de crestături.

— Cu care începem ? întrebă Mopsul.

— Cu aia mică, propuse copilul.

— Ce zici ? îl întrebă Mopsul pe Blond. Eşti de acord să începem cu aia mică ?

Blondul se acoperise de sudoare rece din creştet pînă-n tălpi. Urechile îi ţiuiau. Dincolo de gardul de sîrmă ghimpată descoperise cadavrele macerate ale altor cîtorva pisici, aruncate cît mai departe, în buruieni.

— De acord, zise el. Avu o clipă de speranţă cînd uşiţa coliviei fu deschisă. În secunda aceea cel puţin una din mîţe ar fi putut evada, aruncîndu-se cu iuţeala fulgerului. Dar cei doi tigri în miniatură se înghesuiseră înspăimîntaţi în fundul coliviei şi Mopsul băgă laba înăuntru. Între timp, băiatul pregătise un ştreang de sîrmă şi nişte sfori.

Sirenele tăcuseră şi acum se auzeau avioanele.

— Fiţi liniştiţi, zise vesel Mopsul, bombele mă ocolesc. Unde sînt eu, bombele nu cad, şi prinse de gît mîţa cu dungi cenuşii. Aceasta mioriăi lugubru, agăţîndu-se din toate puterile de pereţii de sîrmă, dar pînă la urmă Mopsul o scoase, şi atunci, undeva, în direcţia rafinăriilor, explodă prima bombă, şi urmă obişnuitul tremur al pămîntului, şi înfiorarea sumbră a văzduhului, iar faţa copilului se făcu albă, numai Mopsul rămînea vesel şi cu o îndemînare ce trăda experienţa imobiliză picioarele animalului, iar băiatul, cu mîinile tremurînd, răsuci sfoara împrejurul lor, şi cînd era gata, ştreangul de sîrmă fu petrecut în jurul gîtului subţire, şi pisica ridicată în

sus ; coada i se răsucea ca un șarpe și trupul zvîcnea îndoindu-se, sărind în toate părțile, dar Mopsul rîdea de zvîrcolirile ei, și continuă să rîdă în timp ce căzu bomba a doua, și a treia, și a patra. Avioanele se vedeau bine ca niște musculițe argintii cu aripile imobile, și după ce căzu a doua serie de bombe începu antiaeriana, din trei părți, împînzind cerul cu nouraș rotunzi și neserioși.

Mopsul agață streangul cu pisica într-un cui bătut mai demult în trunchiul masiv al nucului și apoi luă o secure ruginită, și-i oferi Blondului plăcerea primei lovituri, dar acesta refuză. Comisarul începu să dea vîrtos, dar nu cu tăișul, ci cu partea plată, și printre bubuituri și explozii se auzeau uneori trosnind oasele pisicii, care însă continua să se zvîrcolească, țipînd înfiorător.

Bombele cădeau ceva mai aproape, apoi avioanele se depărtară, făcură un ocol și reveniră iar.

Pisica deși avea capul zdrobit, și un ochi îi atîrna, continua să se zvîrcolească și să plîngă, și atunci Mopsul lovi și cu tăișul, îi reteză coada și una din labe, pisica însă se zbătea mereu și comisarul îi explică Blondului că totdeauna e așa, blestematele astea au nouăzeci și nouă de suflete, și atunci mai lovi o dată, tăindu-i capul.

O bombă căzu aproape, apoi alta, și mai aproape.

— Costel, se auzi țipătul femeii, vino în pivniță !

— Auzi, îl cheamă pe copil, iar pe mine nu mă cheamă, se strîmbă cu ură veche și rea Comisarul. Pe el îl cheamă, iar pe mine nu mă cheamă! Rămîi cu tata, Costel, unde e tata, nu se întîmplă nimic rău.

Trupul decapitat al pisicii încremenise într-un ultim spasm.

— Poate vrei să mergi la adăpost? îl întrebă Comisarul pe Blond. Dar să știi, lîngă mine poți sta liniștit. Așa e, Costel?

— Așa e, ticule, se bîlbîi puștiul.

Avioanele mai făcură un ocol, și se îndepărtară.

— Ura, s-au dus. Acum să-l căsăpim și pe dumnealui...

Dar motanul cel galben, cu ochii injectați de sînge, cu înfățișarea zburlită de diavol turbat, înnebunit probabil și de țipetele consoartei sale, era decis să nu moară nerăzbunat. Își înfipse cu disperare colții și ghearele în brațul întins și dezgolit al Mopsului și aproape un minut nu-i permise să și-l scoată afară, atît de crîncen îl prinsese. Comisarul nu scoase nici un geamăt. Își privi asudat mîna șiroind de sînge, apoi se duse la nuc și culese de jos cu mîna teafără ce mai rămăsese din pisica cealaltă, și aruncă totul peste gardul de sîrmă ghimpată, în urzici.

— Hai în bucătărie, zise după aia.

Urmă ceva îngrozitor. Colivia cu motanul galben se răsturnă de cîteva ori de pe plita încinsă, unde o pusese Mopsul, azvîrlită de salturile disperate ale

motanului. Dar el o așeza mereu, la loc, și de fiecare dată motanul se azvîrlea să-l muște. Blondul ieși afară, în timp ce un miros oribil de ars se revărsa peste tot.

— Eu plec, zise Blondul după aia. Mulțumesc pentru toate.

— Nu ! Acuma bem ! hotărî Comisarul. Nu te las să pleci, mai avem de vorbit, mai avem să ne spunem cîte ceva, eu ție, și mai ales tu mie, ha, ha ! Iar cînd se răcorește, mergem la fotbal.

CAPITOLUL 6

Peste vreo cîteva ore se îndreptau către arena orașului. Se țineau de braț. Comisarul vorbea mereu, iar Blondul nu înțelegea ce, și nici nu-l asculta.

— De unde te cunosc eu, Blondule dragă ? De unde, a, de unde ?

— De unde mă cunoști ? A... a... a... Prostii ! Ce frumos a înflorit liliacul !...

— Te temi de moarte, Blondule dragă ?

— De moarte ? Nuuu... Eu nu mor niciodată. Niciodată, niciodată !

— Ești beat... ești vesel... ești un băiat pico-bela... un blond pico-bela !... Și nici nu mori niciodată...

— Niciodată.

„Te-ai îmbătat ca un porc... ca un porc, piticule !“

„N-am avut ce face... Trebuia. Dar nu credeam să mă îmbăt așa curînd. Sînt slăbit".

Mai departe Blondul își amintea cum ajunseseră la arenă, cum se îmbrîncise Comisarul și cum își găsiră niște locuri bune, iar apoi echipele apărură pe teren, una dintre ele reprezenta nu mai știa ce divizie motorizată de pe Rin, iar cealaltă era o „aleasă" a orașului, și totul era foarte, foarte caraghios ! Caraghios pentru că o bombă căzuse chiar în mijlocul terenului săpînd o groapă imensă în lutul moale, și imediat după începerea jocului mingea zbură în groapă, și doi jucători se duseră s-o caute și dispărură pentru cîteva minute și ieșiră galbeni, murdari, și pe urmă mingea se ascunse iar în groapă, și așa mereu, apoi una dintre echipe marcă un gol, iar alături, lîngă Blond, era un spectator care striga mereu : Haide, Luciule, haide, Luciule ! Luciu ăsta era cel mai bun jucător al orașului, și pe urmă, pe neașteptate urlară iar sirenele, și oamenii înnebuniți începură să alerge în toate părțile.

Era către seară și în învălmășeală Comisarul îl pierdu pe Blond, și se pomeni fugind pe stradă, și alergă așa mult timp, nu fiindcă i-ar fi fost frică, ci fiindcă alergau toți, și între timp începu bombardamentul și Mopsul înjura și-și zicea că fără discuție greșiseră orașul de-l bombardau pentru a doua oară în ziua aceea, dar probabil spusese asta cu voce tare căci cineva îi aruncase din fugă că de acum bom-

bardamentele vor fi tot mai dese, și în fața lui apoi se prăbuși o clădire, și Comisarul alergă mereu pînă se poticni de ceva și se întinse din goană, la pămînt.

Formidabil ! Se împiedicase de cadavrul cuiva, și acela părea a fi chiar Blondul ! Se tîrî către el și-i recunoscu hainele, și pantalonii, și părul, și chiar fața, deși era complet desfigurată, aproape despicată în două. Mopsul se ridică gîfîind.

— Nenorocitul de el, zicea că nu moare niciodată !... Ei, nu face nimic, e bine și așa... Bombardamentul de azi a făcut ce n-au reușit gloanțele de ieri. Am scăpat de o grijă... deși mi-ar fi plăcut să aflu adevărul cu privire la el... Și oare de unde dracu' l-oi fi cunoscut ?...

CAPITOLUL 7

Întîi se luptă cu valurile care-l purtau încolo și-ncoace, se lupta să le liniștească, și, în fine, reuși să sară pe țărm, și atunci se trezi, deschise ochii și văzu fereastra deschisă și grădina toată adunată în fereastră. Era o dimineață înaltă, și liniștită, și pașnică. Blondul sări din pat, sprinten și ușor. Acoperișul îndepărtat al casei ce se vedea între cei doi nuci din grădină dispăruse. Afară de asta nu mai era nici o schimbare. A, da. Privirile îi coborîră la pervazul ferestrei și acolo văzu un plic. Un plic. Desigur, un

plic, nu mai era beat și nici nu visa. Era lipit și nu purta nici o adresă, dar era pentru el, și fără îndoială fusese pus de cineva din grădină. Foarte interesant. Și chiar misterios. Blondul deschise plicul. Versuri !... Niciodată nu iubise versurile, nu-i plăcuse să le învețe pe de rost, nu-i plăcuse să le recite, acestea însă erau scrise de mînă, nu tipărite, și păreau a fi adresate chiar lui :

„Elegie intimă la un puișor blond,
În timpul serii cu bolta plumboasă
Din nou îmi răsare : o stea luminoasă !
Steaua coboară din nou către mine...
Vederea mi-i ia, căldură îmi vine !...

Avut-am eu un simț semeț,
N-aveam inimioara slabă !
Dar ăst porumbel isteț
Mi-a plecat fruntea mea dalbă...

Sufăr ceva „nelămurit"
Oare cu ce i-am greșit ?...
Cum nu mi s-a întîmplat nicicind :
Dar suspin mă văd cîntînd !..."

Aruncă foaia și se îmbrăcă repede. În grădină aerul era parfumat. Răcoarea dimineții încă nu trecuse. Alergă printre macii cu petale purpurii ; îi plăceau macii. Se așeză pe o bancă. Zumzetul albinelor îl înconjura, monoton.

Apoi, după ce trecu un timp, îl văzu venind pe Timar.

— Te caută cineva, îl anunță bătrînul, privindu-l cu o mulțumire bonomă, puțin tîmpă.

„Blestematul de Mops !“ gîndi Blondul. Și se ridică încet pipăindu-și sub cămașă pansamentul. Nu mă slăbește o clipă.

— O fată, zîmbi Timar. Te așteaptă în cameră. Blondul grăbi pașii. Alergă iar printre macii arzători, simțind bătăile inimii, simțind cum acea sfîrșeală ciudată, acea spaimă adîncă urcă de-a lungul ființei sale.

În prima clipă n-o recunoscu. Stătea în fața geamului ținînd în mînă foaia cu poezia neroadă. Îl privea, și Blondul rămase o clipă țintuit, în capătul privirilor ei. Zîmbea oarecum, dar îl întrebă destul de tăios :

— Cine ți-a trimis-o ? Cine ți-a trimis poezia asta stupidă ?

Blondul o privi uluit.

— Nu mă recunoști ? întrebă fata, cu glasul ei ferm, repezit.

— M-da... adică...

Bineînțeles ! Halatul alb, sala de așteptare, doctorul... „Cînd să mai vin ?“ „Nu e nevoie. Ești sănătos ca un bou...“

— Văd că domnul face cuceriri ! zîmbi ea cam amenințător, fluturînd foaia. Apoi îi întinse mîna

bărbăteşte, recomandîndu-se : — Vera ! Asistenta doctorului „y z". Şi nu te mai preface... Nu mai face pe miratul... Nu mai lua mutra asta ca şi cum n-ai şti de unde să...

Asistenta ! Hm ! Ei, da, asistenta... Blondul zîmbi, devenind dintr-o dată adept al teoriei celei de-a patra dimensiuni. Împinse un scaun în direcţia ei. Fata se aşeză. Purta o rochie decoltată, fără mîneci. Umerii se rotunjeau perfect, foarte bronzaţi.

— Eşti încă mirat, zise Vera.

— Ba de loc, protestă Blondul.

„Mare tîmpit eşti, zise piticul. Cum adică, vrei să spui că te aşteptai la vizita ei ?"

„Ai dreptate, piticule. Sînt un mare tîmpit".

— Motivul vizitei mele este următorul, zise ea repede.

Acum avea o privire tăioasă, aproape rea. Nu mai zîmbea de loc.

— O jumătate de oră după ce ai plecat, a venit un om... Ai o ţigară ?

Îi dădu o ţigară şi i-o aprinse.

— Cred că era de la poliţie, sau cam aşa ceva, zise ea, apăsat.

Blondul o privi : o cursă de-a Mopsului ?

— S-a interesat de tine. L-a descusut pe doctor, ce i-ai spus, ce fel de răni ai, dacă sînt răni *naturale* — auzi, idiotul, *na-tu-rale,* idiotul ! — dacă i s-a părut ceva suspect...

— Ai asistat la discuție ?

— Nu, fiindcă m-a trimis la plimbare. Dar mi-a povestit apoi doctorul.

— Bineînțeles. Între doctor și asistenta lui nu pot fi secrete.

— Nu pot fi, repetă ea aspru, furioasă parcă de întrerupere. Ești urmărit.

— Știu.

Blondul se ridică, își turnă apă în pahar, dar nu bău, îl puse pe masă.

— Atunci, dacă știi, îmi pare rău că mi-am pierdut timpul. Pentru ce ești urmărit ?

— Poate-mi spui dumneata pentru ce ? Oare nu Comisarul te-a trimis la mine să mă plictisești așa de dimineață cu poveștile astea de groază ? Ba da, el te-a trimis. Ei bine, pentru ce ?

Ea rămase surprinsă, asprimea de pe față i se topi.

— Comisarul ? ! M-a trimis Comisarul ? !

— Ha, ha, ha ! nu se putu abține Blondul. Te pomenești că ești de bună credință ! Te pomenești că trebuie să-ți mulțumesc ! ?

— Ascultă, domnule cuceritor ! izbucni ea, dar apoi zîmbi, zîmbi aproape fermecător, și Blondul rămase uimit constatînd deodată cît e de frumoasă fata aceasta ciudată. Știi, urmă ea, dacă-i o poveste cu spioni și detectivi, vreau să iau și eu parte la ea. Bine ?

— Ce prăpăstii pot ieși din gura unei femei ! zise Blondul posomorîndu-se. Dar eu nu cunosc jocul la care mă inviți... De ce nu cauți alt amator, mai priceput, mai vesel decît mine ?

— Glumesc, zise ea. Nu prea ai aer de conspirator. Nici eu. Și apoi sînt bolnavă.

— De aia fumezi mereu ?

— De aia. Dacă vrei o iubită romantică, ar trebui să mă alegi pe mine. Da, pe mine, adăugă îngustîndu-și ochii.

— Cred că te lauzi. Și asta e o poveste, ca și toate celelalte.

— Spune repede, zise ea, vrei să te întîlnești diseară cu mine ? Dar să nu cazi pe gînduri, n-am chef să te văd frămîntîndu-te pînă iei o hotărîre. Răspunde imediat, acum ! Vrei ?

— N-am timp.

— Foarte bine. Mai iau o țigară... Mulțumesc. Plec. Condu-mă, te rog.

După plecarea fetei, Blondul se bărbieri. Tocmai cînd termina cu obrazul stîng și se pregătea să treacă la cel drept, intră Timar și-l întrebă dacă nu văzuse pe undeva o cheie, cam de forma asta. O auzi apoi pe Cici amenințînd că o să vîndă pendula, fiindcă nu mai avea trai din pricina ei. Cîteva uși fură trîntite cu zgomot, iar cei de la etaj începură iarăși să-și mute mobilele. În curte se încăierară niște copii, și apoi intervenira mamele, gata să se ia de păr și ele,

și pe urmă și tații, și pe urmă veni iarăși Timar și scotoci prin sertarul din dreapta al dulapului și prin sertărașul din stînga al noptierei. Apăru și Cici, după ce bătu delicat la ușă. Căutau cheia pendulei.

— Ai găsit-o ?

— Nu, răspunse Timar, calm.

— Unde pleci ?

— Să mă spăl pe mîini.

Cici îi aruncă Blondului o privire de martiră. Apoi se înduioșă :

— Era frumoasă domnișoara !

— Vă rog să mă scuzați, zise Blondul. Vizita era cu totul neprevăzută.

— Dar nu face nimic ! protestă femeia, ridicînd brațele ocrotitor. Timpul trece, și e păcat să nu...

Timar reveni. Nevastă-sa nici nu se uită în direcția lui.

— Ai găsit cheia ? se interesă el.

Cici îl expedie să mai caute prin alte sertare, și după ce rîndui prin cameră, îl sfătui pe Blond să nu doarmă cu geamul deschis, fiindcă ar putea intra liliecii și goangele. Blondul terminase cu bărbieritul cînd ușa se deschise iar, fără zgomot, și se ivi Edmond Dantés. Arăta parcă ceva mai puțin fantomatic, poate datorită cămășii albe și largi, care-i dădea oarecare formă și volum. Fața mică și suptă o avea însă deosebit de tristă. Scăpase iarăși de sub supravegherea nevestei, și acum pornise într-una din rătăcirile lui

obișnuite prin casă, speriindu-i pe unii, amuzîndu-i pe alții, întrebînd dacă nu cumva știu unde se ascunde agentul procurorului Villefort. Îi spuse Blondului că e plictisit; la noapte pleacă în insulă să dezgroape comoara; nu vine Blondul împreună cu el? Totul e pregătit, și barca, și echipajul, și pesmeții de drum, și are planul insulei dăruit de abatele Faria, cu locul peșterii unde se află diamantele.

„Nu vine cu el? Nu? Nu? De ce?... Cum? Vine? Serios vine? Cum? Cu ce condiție? Dar de ce?... Nu, femeia aceea nu e Mercedes, nu trebuie s-o creadă. Nu, nu, nu, femeia aceea minte, e o — pssst! — agentă a baronului... Poftim? Ce să se întîmple? N-are ce să se întîmple, planul e perfect... O, marinarii sînt oamenii lui!... Atunci, e clar, la noapte!"

Se auzi soneria, Edmond Dantés continua să vorbească tot mai însuflețit, Blondul însă distinse clar vocea Mopsului:

— Ce nenorocire, domnule Timar! Atît de tînăr... Am venit să mă îngrijesc de lucrurile lui...

Se vede că Timar își exprimase nedumerirea, fiindcă Mopsul continuă:

— Cum, încă nu știți? Vorbiți serios, n-ați aflat? Chiriașul dumneavoastră, prietenul meu, Blondul, ieri, în bombardament... L-am văzut, arăta groaznic!

Timar deschise larg ușa, și comisarul îl văzu deodată pe Blond, și în prima clipă rămase perplex. În clipa următoare însă îl văzu și pe Edmond Dantés,

și mintea lui de copoi înregistră aproape involuntar că „deci acest nebun, acest om cu memoria așa-zis pierdută, este de fapt... he, he ! Cum se leagă faptele ! Și Blondul trăiește... Beat trebuie să fi fost eu ieri... Și totuși, parastasul mă-si, el era !“

— Mă, tu-ți bați joc de mine ? înaintă Comisarul. Tu trăiești sau ești mort ! ? Ieri te-am văzut mort, cu țeasta sfărîmată ! Doar nu sînt nebun !

— Aveți multe amazoane în slujba poliției, domnule Comisar ?

— Ceee ? Care amazoane ? Blondul se feri în lături. Respirația Comisarului putea omorî un om de la trei metri.

— Mai ești încă beat ? Dar este imposibil ! se înfurie Mopsul. M-am poticnit și am căzut peste tine, ieri, seara, în bombardament. Toți alergau urlînd. Ți-am recunoscut hainele, părul, fața, deși... fața... era cam mototolită... Și nasturii de la haină i-am recunoscut.

— Comisarule ! Eu ți-am spus că nu mor niciodată. De ce uiți asta mereu ?

— Lasă glumele ! Cum nu mori niciodată ! ?

— Te-ai fi bucurat să scapi de mine ?

— Da... M-aș fi bucurat să scap de o complicație... Și totul — mama dracului ! — vine de acolo că nu-mi amintesc de unde te cunosc. Dar te cunosc, știu sigur. Uneori, am, da, uneori am pur și simplu impresia că te-am mai arestat o dată !

În această clipă nebunul care rămăsese uitat pentru moment, sări în picioare și făcu doi pași semeț, cu brațele încrucișate și ochi scăpărători. Vorbi cu vocea gîtuită de o reală emoție :

— Și pe mine m-ai arestat, acum paisprezece ani. Sînt Edmond Dantés ! Mă recunoști ?

Mopsul sări în sus, turbînd de ciudă :

— Tu să nu te mai prefaci, că nu-ți mai merge ! Te arestez imediat ! Te arestez imediat ! Vii cu mine, și vedem noi acolo ce fel de pasăre ești !

— Niciodată ! Mai bine moartea ! urlă celălalt, și se repezi la ușă, nebun, cu fața fremătînd de exaltare. Năuc, nemaiștiind ce face, Mopsul se luă după el, se poticni de prag și bufni ca un sac în antreu, blestemînd în gura mare. Dar imediat se ridică și, caraghios, cu pistolul în mînă, porni în urmărirea lui Edmond Dantés. Acesta urcă în fugă scările și năvăli în apartamentul familiei ce-și muta mereu mobilele, lăsîndu-i pe toți încremeniți de spaimă. Zbură prin cele două camere și ajunse la fereastra ce da în stradă. Văzu — cine știe ce văzu ! — dar probabil văzu, ori își închipui că are în față oceanul, și fără să mai aștepte o clipă, se aruncă în jos, cu capul înainte, chiar atunci cînd Comisarul intra și el cu revolverul în mînă.

— Ce poveste păcătoasă ! gîndea mai tîrziu Comisarul. Dar sînt eu vinovat ? Ar trebui să mă intere-

sez cine e afurisitul ăsta de Edmond Dantés, fi-i-ar numele blestemat. Şi să-l citesc pe Caragiale. Ptiu, drace !

CAPITOLUL 8

Aproape în fiecare seară se întîlneau la „Savoy" şi cinau împreună. Doctorul von Braun era foarte entuziasmat de reportajele sale, de umorul Blondului, şi în general de viaţă. Visa să scrie un reportaj măreţ despre generalul von Böhm, a cărui sosire, însă, se amîna mereu. Totuşi pregătirile în vederea primirii sale nu conteneau. După cîte se vorbea, generalul avea să aducă drept cadou municipalităţii oraşului, din partea Reichului şi a lui Hitler personal, o duzină de autobuze capturate în Est.

Reporterul pentru Balcani al revistei „Visul pensionarilor" din Bünchen bea multă bere şi înfuleca mereu cu acelaşi entuziasm rasolul de vacă.

Într-una din seri, dr. Braun îl anunţă pe Blond că se vestise sosirea sigură a generalului, în cursul săptămînii care urma : la barieră, von Böhm avea să fie întîmpinat de oficialităţi, iar cea mai frumoasă fată din oraş avea să-i ofere pîine şi sare. După aceea generalul trebuia să ia parte la o ceremonie la primăria urbei, iar apoi urma banchetul de la clubul nazist „Elba", la care participa o parte din statul său major.

Bineînțeles, ca ziarist și reporter al unui organ de presă important ca „Visul pensionarilor", doctorul von Braun spera să ia parte la această recepție, unde aveau să se discute lucruri importante și în mare parte secrete. Mai era o problemă grea : cea mai frumoasă fată din oraș trebuia să fie aleasă în cadrul unui concurs, de către juriul al cărui președinte fusese desemnat el. Nu dorește Blondul să asiste la dezbaterile juriului ? Poate, răspunsese Blondul, cu privirile în altă parte. O văzuse intrînd în local pe Vera, însoțită de un tînăr cu bicicletă pe nas. Privirile li se întîlniră și fata se opri. Îi spuse ceva biciclistului, acesta îi sărută mîna supus, și dispăru. Vera veni direct la masa lor. Era elegantă, și frumoasă, și Blondul se străduia zadarnic să facă vreo asociație între ea și ființa umilă pe care o zărise în prima seară acolo, în colțul cel mai întunecat al localului.

— Bună seara ! Ce fac conspiratorii ? Vreau o țigară !

Se așeză, Blondul îi dădu o țigară.

— Prezintă-mă, zise Vera. Spune-i că sînt logodnica ta.

— „Locotnica ?" se lumină la față von Braun, prinzînd acest cuvînt pe care-l cunoștea din întîmplare. Felicitările mele fierbinți ! urmă el în nemțește.

— Ce zice jigodia ? întrebă ea, după ce-și lăsă mîna pupată.

— Mă felicită. Adică, probabil, ne felicită pe amîndoi. Pentru fericirea nemaipomenită ce ne așteaptă în viitor, și dincolo de viitor, și dincolo de celălalt viitor, în vecii vecilor...

— Amin ! Fii amabil și mulțumește-i. Cu cele mai politicoase cuvinte teutone pe care le știi.

— Logodnica mea mă roagă să vă mulțumesc. Ceea ce și fac ! Vă mulțumesc, mein herr, urările dvs. se vor împlini cu siguranță. Toate urările sincere se îndeplinesc totdeauna...

— E o fată încîntătoare ! Dacă aș fi întîlnit în tinerețe o asemenea fată, sînt sigur că m-aș fi împușcat cu plăcere pentru ea.

— Zice că ești o fată încîntătoare. Că meriți orice sacrificiu, că a muri pentru tine e un omagiu prea mic ce ți s-ar putea aduce.

— El are ochi, nu ca tine ! Acest cotoi bătrîn și beat... Acest cotoi cu blana arsă și puturoasă...

— Logodnica mea spune că și dvs. sînteți încîntător. Cel mai încîntător dintre toți. Cel mai încîntător dintre cei mai încîntători !

— Cine e jigodia ? E și el conspirator, ca tine ? Dacă da, îmi trece pofta să conspir și eu. Nu mi-ar place să conspir cu acest cotoi cu blana pîrlită.

— Logodnica mea spune că aveți un aer distins. Toți nemții au un aer distins, mai ales cei din Bünchen. Însă dumneavoastră parcă ați fi coborît dintr-o ramă...

Von Braun își scoase ochelarii. Ochiul care vedea bine clipi vioi, celălalt rămase rece și sticlos.

— Vei avea cu dînsa niște copii minunați. rasă pură, bineînțeles românească. Rasele nu se pot schimba din păcate. Da, din păcate, fiindcă voi ați merita să fiți mai mult...

— Doctorul von Braun spune că ești o pușlama obraznică ; cum de-ți permiți să-i azvîrli fumul în nas ? Se miră că bei atît de mult. E de părere că logodnicele cuminți nu trebuie să se îmbete decît între patru ochi cu logodnicii.

— Spune-i să se ducă la toți dracii ! Spune-i că-i sparg o farfurie în cap. Spune-i că-i bătrîn și urît. Spune-i că seamănă cu șandramaua din colț. Chiar așa să-i spui, auzi. Să-i traduci, cuvînt cu cuvînt, totul și exact. Cît se poate de exact. Spune-i că-l bate vîntul de amărît ce e...

— Ce a spus domnișoara ? Am impresia... am convingerea că a spus ceva cît se poate de important și interesant.

— Că ar fi fericită să fiți nașul copiilor noștri. Cine s-ar mai putea mîndri cu un astfel de naș ?

Schimbul de complimente continuă multă vreme, și apoi von Braun căzu cu fața într-o farfurie cu sos, atît de mult băuse, și pe urmă se pomeniră pe stradă, Blondul cu Vera.

— Sînt groaznic de beată, iubitule...

„Cît de repede merge la ea !... Iubitule !... Așa-i, piticule, ce repede merge la ea..."

„O să-ți găsești beleaua cu această fată, piticule. Te porți ca un prostănac... Tocmai ea îți mai lipsea acum, atîrnată de braț și beată... Ce ai de gînd ?"

„Nimic. N-am de gînd nimic... Mint, piticule, mint cînd spun că n-am de gînd chiar nimic. Mint de asemenea cînd spun că am de gînd ceva... Nu știu... Ar fi bine să mă lași în pace astă-seară".

— Iubitule, mă asculți, iubitule ? Așa-i c-o să mă prezinți tuturor ca logodnică ? Atît de mult am visat să fiu logodnică ! Nu-ți cer nimic... nimic altceva. Știu că pleci peste cîteva zile... Știu că poate nu te vei mai întoarce. Nu-ți cer nimic, nimic... Numai să mă prezinți ca logodnică. Logodnica ta. Singura ta logodnică.

Dinspre gară se auzi șuierul unei locomotive. Părea un țipăt deznădăjduit.

CAPITOLUL 9

O viespe galbenă bîzîia împrejurul paharului cu sirop la gheață. Nu știa cum să se apropie de licoarea dulce al cărei parfum o hipnotiza. Blondul urmărea viespea și privea în lungul aleii, departe, unde apăruse silueta grea a Comisarului. Viespea se apropia și se îndepărta de pahar ; Comisarul se apropia. Blon-

dul se afla într-un colț al terasei „1 + 1 = AMOR". Toate măsuțele erau foarte mici, rotunde, și nu aveau decît două scaune. Înainte, la terasa „1 + 1 = AMOR", nu erau admise decît perechi, bineînțeles mixte.

— Ce faci ? întrebă Comisarul. Era proaspăt bărbierit și bine dispus. Bătu cu palma peste măsuță, gest de satisfacție, de bună seamă, la el. Deci, repetă, ce faci, Blondule, misteriosule lipsit de mistere, interesantule adorat de femei ?

— Citesc gazeta. Pentru un polițist abil acesta ar fi un indiciu grozav. Ești un polițist abil. Chiar, ce părere ai, spune-mi sincer de tot, ești un polițist abil ?

— Ce e nou în gazetă ? întrebă Mopsul, ocolind întrebarea, ca un schior ce virează brusc.

— Crezi că în gazetă ar putea fi ceva nou ?

Mopsul se așeză. Părea mai mult decît foarte mulțumit de sine. Avea un aer visător de romancier solid, care a pus punct ultimului capitol. Un punct zdravăn, un punct cu totul deosebit.

— „CREȘTINUL anunță toate sucursalele : ASTĂZI, DA", citi Blondul. Ce e asta ?

— O înțelegere între speculanți, zise Mopsul superior. Blondul citi alt anunț :

— „PUIȘOR, — scumpa și draga mămichii fetiță, vino acasă sau scrie unde te găsești, eu sînt distrusă și bolnavă, tata e mîhnit. 105". Asta ce poate fi ? în-

trebă iar Blondul. De vreme ce le cunoşti pe toate, spune-mi şi mie cîte ceva...

— O dramă, comentă Mopsul. O mică dramă de familie. Ceva sentimental şi micuţ ca o picătură de vişinată.

— „Societatea LARES : Bucureşti—Constanţa, în 55 de minute !“ Dar asta ?

— O minciună. Mai puţin de o oră nu iese niciodată. Ştiu, fiindcă am zburat pe avioanele LARES-ului... Şi nu numai pe ale LARES-ului...

— „FLORIAN, veniţi, consimţim“, citi mai departe, monoton, Blondul.

— Altă dramă. Florian ăsta vrea să se însoare cu o puicuţă. Puicuţa nu vrea fiindcă-l iubeşte pe Puişor. Dar părinţii o silesc să renunţe la Puişor. Vesel, nu ?

— Foarte vesel ! „Luciu orbitor prin crema Schmoll-Pasta“. Aici e foarte clar !

— Comedie. Eterna comedie. Eternă, fiindcă şi Schmoll-Pasta este eternă.

Blondul trecu mai departe :

— „Se caută proprietarii. La oborul principal de pripas din Splaiul Unirii 186 se găsesc :

1. O iapă de culoare albă.
2. Un docar.
3. 2 boboci de raţă.“

— Sînt foarte vesel, spuse Mopsul. Ghiceşti pe cine am arestat ? N-ai să ghiceşti nici în doi ani. Pe

individul care — ei, te-ai prins ? — care... Zii ! Arată că ești cineva, Blondule ! Ghicește dacă poți ! Încearcă, Blondule !

— L-ai arestat pe proprietarul bobocilor, asta e !

— Ha, ha ! Dă-l încolo pe proprietar ! De el am eu grijă. Ascultă bine, Blondule. Și nu leșina. L-am arestat pe agentul care trebuia să atenteze la viața generalului von Böhm ! Ai auzit bine ? Lovitură de maestru ! Numai eu pot da asemenea lovituri ! Înțelegi ! Prefăcîndu-mă că te urmăresc pe tine, l-am înșelat, i-am întins o capcană, și mi-am bătut joc de el... Oooo ! Un sirop la gheață, maestre ! Un sirop, că plătește bulibașa !

Blondul își scoase încet batista și-și tamponă fruntea umedă.

— Deci pe mine nu mă mai bănuiești. Interesant ! Și totuși, eu sînt acela care-i va face de petrecanie generalului. Ți-am spus-o încă din prima zi, Comisarule !

— Ha, ha. Ești vesel, bobocule ! Ești glumeț, dar astăzi n-ai umor ! Tu ? Mopsul sorbi dintr-o înghițitură siropul. Pfui, ce porcărie ! Zici că tu îl vei lichida pe general ? Ha, ha ! Nici n-ai habar că-ți pot spune și ce ai mîncat de cînd ai venit, și de cîte ori ai strănutat. De cîte ori ai zîmbit din colțul stîng al gurii și de cîte ori ai strănutat... Ești un băiat bun, Blondule. Maestre, ceva de băut, bulibașa are bani astăzi ! Trebuie să vii la mine, am cîteva plăci gro-

zave. Am și țuică. Trebuie să tragem o beție pe cinste, pentru izbînda mea. Nu face figura asta de copilaș necăjit, Blondule ! Ha, ha ! Apropo ! Cînd facem o escapadă ? La „Rio". Sau, mai bine, la „Vechiul Pension"...

— Azi, dacă ar fi iarnă, ar fi o zi friguroasă, zise Blondul.

— Azi avem liniște, continuă Comisarul. Azi nu bombardează. Azi e o zi de pace !

Uuuaaaauuuu ! urlară în aceeași clipă sirenele.

— Ha, ha ! se înveseli Mopsul. Am zis-o ! Dar, ia spune-mi, l-a îngropat pe bietul Edmond Dantés ?

Era o zăpușeală grea, nori negri urcau agale pe cer. Două escadrile trecură la mare înălțime, antiaeriana se zburli puțin și se liniști, apoi apăru avionul singuratic, se apropia încet de moarte, ca o pasăre puțin atinsă de un glonț cinic. Era încă foarte sus cînd pilotul făcu un viraj și lăsă să cadă prima bombă. Pe urmă încă una, pe urmă o a treia, ultima. Tot orașul urmărea cu ochii la cer cum se coboară în cercuri largi, fumegînd tot mai tare. Încetul cu încetul se prefăcu într-o dîră de fum ce înscria o spirală neagră, uriașă, ca o scară ridicată pînă la cer. Bufni, în sfîrșit, undeva, la marginea orașului. Blondul își șterse fruntea ; se făcea tot mai cald. Peste puțin, picături mari purtate năprasnic de un vînt pornit din senin, răpăiră pe acoperișuri și tulburară apele limpezi ale lăculețului de sub terasă. Un fulger orbi-

tor dădu frunzelor de stejar un licăr argintiu. După ce tună, se porni să toarne cu găleata. Toți cei de pe terasă se repeziră în holul cazinoului. Printre ei, se iscase, nu se știe de unde, un călugăr, un soi de sfîntuleț rătăcitor care începu să boscorodească niște fraze ciudate. Toți rînjeau și nu-l luau în serios. Din cîți erau acolo, nici unul nu credea în sfîrșitul lumii și în judecata de apoi...

— Spune-mi, Blondule, șopti Mopsul, *de unde* te cunosc eu ?

— Nu mă cunoști, zîmbi Blondul privindu-l drept în față.

— Spune-mi, Blondule, cine ești ? Aș putea să te duc la poliție, să-l pun pe Marin să te gîdile puțin cu o potcoavă înroșită în foc... Spune-mi, Blondule, te-am mai arestat eu vreodată ?

— Ce frumos a înflorit liliacul, zise Blondul.

Va urma

Redactor responsabil : TUDOR POPESCU
Tehnoredactor : GABRIELA TĂNASE

Dat la cules 24.05.1966. Bun de tipar 18.08.1966. Apărut 1966. Comanda nr. 7605. Tiraj 60.000. Hîrtie ziar de 70/50 g/m². Format 700×1000/32. Coli editoriale 2. Coli de tipar 1,03. A.T. 6269. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R—31.

Tiparul executat sub comanda nr. 60330 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București — Republica Socialistă România

Lei 1,50

EDITURA TINERETULUI